

די סוועט שאַפּ מאָריס ראָזנפֿעלד

עס רוישן אין שאַפּ אזוי ווילד די מאַשינען,
אז אָפּטמאָל פֿאַרגעס איך אין רויש דאָס איך בין; —
איך ווער אין דעם שרעקלעכן טומל פֿאַרלאָרן,
מיין איך ווערט דאָרט בטל, איך ווער אַ מאַשין;
איך אַרבעט, און אַרבעט אָן חשבון,
עס שאַפֿט זיך, און שאַפֿט זיך, און שאַפֿט זיך אָן צאָל;
פֿאַר וואָס? און פֿאַר וועמען? איך ווייס ניט, איך פֿרעג ניט, —
ווי קומט אַ מאַשינע צו דענקען אַ מאָל?

איך קוק אויף קאַמפֿ-פֿלאַן מיט ביטערן צאָרן,
מיט שרעק, מיט נקמה, מיט העלישער פֿיין; —
דער זייגער, יעצט הער איך אים ריכטיק, ער וועקט עס;
„סוף צו די קנעכטשאַפֿט, אַ סוף זאָל דאָס זיין!“
ער מינטערט אין מיר מיין פֿאַרשטאַנד, די געפֿילן,
און ווייזט ווי עס לויפֿן די שטונדן אַהין;
אָן עלנטער בלייב איך, ווי לאַנג איך וועל שווייגן,
פֿאַרלאָרן, ווי לאַנג איך פֿאַרבלייב וואָס איך בין...
דער מענטש וועלכער שלאַפֿט אין מיר הייבט אָן דערוואַכן,
דער קנעכט, וועלכער וואַכט אין מיר שלאַפֿט דאָכט זיך איין; —
אַצינד איז די ריכטיקע שטונדע געקומען!
אַ סוף צו דעם עלנט, אַ סוף זאָל עס זיין!...
נאָר פֿלוצלינג — דער וויסטל, דער באָס — אַ טרעוואַגע!
איך ווער אָן דעם שכל, פֿאַרגעס, ווי איך בין, —
עס טומלט, מען קאַמפֿט, אַ, מיין איך איז פֿאַרלאָרן, —
איך ווייס ניט, מיך אַרט ניט, איך בין אַ מאַשין...